ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **T. M. I. O.**, zast. JUDr. Athanassiosem Pantazopoulosem, advokátem se sídlem Slavíkova 19, Praha 2, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2018, čj. CPR-7488-2/ČJ-2018-930310-V244, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2018, čj. 2 A 25/2018-74,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy rozhodnutím ze dne 7. 2. 2018, čj. KRPA-52759-18/ČJ-2018-000022, uložilo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a stanovilo dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce jednoho roku. Proti tomuto rozhodnutí podané odvolání žalovaný shora specifikovaným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného městský soud zamítl.

[2] Městský soud shledal, že tvrzení žalobce, podle kterého nevěděl o ukončení platnosti povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, neboť mu toto rozhodnutí nebylo doručeno, vyvrací doklad o doručení tohoto rozhodnutí, ze kterého vyplývá, že žalobce rozhodnutí osobně převzal 23. 9. 2017. Správní orgány proto postupovaly v souladu se zákonem, vycházely-li při rozhodování o správním vyhoštění z pravomocného rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 9. 2017, čj. OAM-567-10/ZR-2017. Tímto rozhodnutím byla ukončena platnost povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, neboť žalobce přestal splňovat podmínky uvedené v § 15a zákona o pobytu cizinců, protože jeho manželství s občankou EU zaniklo na základě pravomocného rozhodnutí soudu o rozvodu manželství. Rozhodnutí Ministerstva vnitra nabylo právní moci 10. 10. 2017, lhůta k vycestování byla stanovena na 60 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobce však nevycestoval a na území České republiky pobýval bez oprávnění k pobytu. Správní orgány rovněž v dostatečném rozsahu pro posouzení možného zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zjistily žalobcovy poměry. Provedení místního šetření na adrese pobytu žalobce by bylo nadbytečné. Tvrzení žalobce, že chtěl, aby byl při jednání přítomen jeho zástupce, nemá oporu ve spise. V žalobcově věci se nejednalo „o dvojí trestání za tentýž čin“, takže nemohla být porušena zásada „ne bis in idem“.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti uvedl obdobnou argumentaci jako v žalobě. Namítl, že při výslechu u správního orgánu byl přítomen tlumočník, který není zapsán v seznamu soudních tlumočníků. Rovněž mu nebylo umožněno, aby měl při úkonech správního řízení svého právního zástupce. Právní zástupce, který se dostavil se stěžovatelem 7. 2. 2018 na Ministerstvo vnitra, přitom opakovaně kontaktoval policii s požadavkem, aby ho informovala před provedením dalších úkonů v řízení, u kterých je přítomnost právního zástupce vhodná. Policie tak neučinila a právní zástupce se až z protokolu o výslechu dozvěděl, že stěžovatel zástupce nežádal. V uvedeném spatřuje zkrácení práv na řádný průběh správního řízení. Závěr městského soudu: „*Jestliže tedy správní orgán I. stupně neměl k dispozici plnou moc udělenou žalobcem právnímu zástupci k zastupování, neměl zákonný podklad pro poskytnutí požadovaných informací ohledně průběhu správního řízení JUDr. Pantazopoulosovi.*“ stěžovatel označil jako alibistický. Městský soud navíc odmítl doplnit dokazování o výslech inspektora J. K. a o záznamy telefonních hovorů, které by prokázaly, že správní orgán se zástupcem stěžovatele komunikoval a že mu přislíbil, že ho bude kontaktovat.

[4] Stěžovatel uvedl, že se na Ministerstvo vnitra dostavil kvůli vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání; je naprosto nelogické, aby se dostavil, kdyby o ukončení pobytového povolení věděl, a v podstatě tak na sebe upozornil. Jeho povolení k pobytu bylo platné do 11. 2. 2018. Stěžovatel neměl v úmyslu nerespektovat rozhodnutí správního orgánu.

[5] Stěžovatel namítl, že ve správním spisu postrádá výzvu k seznámení se se spisovým materiálem před vydáním rozhodnutí. Takovou výzvu neobdržel stěžovatel ani jeho zástupce.

[6] Dále stěžovatel doslovně zopakoval žalobní argumentaci o neprovedení úkonů ke zjištění skutkového stavu (místního šetření) a o tom, že by správní orgány měly spolupracovat. Namítl, že by soud měl kontrolovat průběh správního řízení, úplnost shromážděného spisového materiálu a hodnotit, zda tento průběh odpovídá principu zjištění stavu věci podle § 3 s. ř. a zásadě spravedlivého a zákonného řízení podle § 2 s. ř., per analogiam čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Podle stěžovatele nebyl skutkový stav zjištěn řádně a celé řízení je postaveno pouze na výpovědi stěžovatele, což je nezvyklé. Stěžovatel je názoru, že byl porušen čl. 6 a 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.

[7] Závěrem stěžovatel uvedl, že je integrován na pracovní trh, hradí si pojistné, daně, v České republice žije 6 let, je bezúhonný a má dobrou pověst.

[8] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení; rovněž navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na spisový materiál a uvedl, že s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[11] V souzeném případě není sporu o tom, že stěžovateli bylo dne 11. 2. 2013 uděleno povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť uzavřel manželství s Češkou. Pobytová karta rodinného příslušníka občana Evropské unie byla stěžovateli vydána s platností od 11. 2. 2013 do 11. 2. 2018. Platnost tohoto povolení byla rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 8. 9. 2017 ukončena, neboť manželství zaniklo rozvodem. Dne 7. 2. 2018 se stěžovatel dostavil na Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra za účelem podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Na místě bylo zjištěno, že stěžovatel pobývá na území České republiky neoprávněně, proto byla přivolána hlídka cizinecké policie, která stěžovatele zajistila, a následně s ním zahájila řízení o správním vyhoštění.

[12] Stěžovatel kasačními námitkami napadl převážně procesní postup správních orgánů. Proti zjištěnému skutkovému stavu uplatnil pouze námitky, které doslovně převzal z žaloby a kterými napadal závěry žalovaného. V obecné rovině uvedl, že by soud měl kontrolovat průběh správního řízení, úplnost shromážděného spisového materiálu a hodnotit, jestli tento průběh odpovídá principům správního řízení, a rovněž v obecné

rovině namítl, že skutkový stav nebyl řádně zjištěn. Konkrétní kasační námitky proti zjištěnému skutkovému stavu však nevznesl.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve poznamenává, že obsah, rozsah a kvalita žaloby či kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Stěžovatel je povinen v kasační stížnosti explicitně uvést jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozsudku krajského soudu a vymezit tak rozsah přezkumu Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2007, čj. 8 Afs 55/2005-74).

[14] V nyní souzeném případě městský soud podrobně vypořádal žalobní námitky proti zjištěnému skutkovému stavu. Městský soud odůvodnil, proč byl závěr žalovaného o nadbytečnosti místního šetření na adrese pobytu stěžovatele správný; zrekapituloval stěžovatelovy poměry zjištěné správními orgány a jejich rozsah pro posouzení možného zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele vyhodnotil jako dostatečný. Městský soud posoudil i to, zda bylo stěžovateli doručeno rozhodnutí o ukončení platnosti povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie; dospěl přitom k závěru, že stěžovatel toto rozhodnutí 23. 9. 2017 osobně převzal. Žádné konkrétní námitky proti uvedeným závěrům ani postupu, který k nim městský soud vedl, stěžovatel v kasační stížnosti neuplatnil. Nejvyšší správní soud považuje podklady, z nichž správní orgány vycházely za dostatečné pro závěr o skutkovém stavu, k němuž městský soud dospěl. Kasační námitka proto důvodná není.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti vylíčil, že neměl v úmyslu nerespektovat rozhodnutí správního orgánu. Nejvyšší správní soud k tomu může jen uvést, že motivace stěžovatele k návštěvě Ministerstva vnitra pět dní před koncem původní platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie, není rozhodná. Stěžovatel si osobně 23. 9. 2017 převzal rozhodnutí o ukončení platnosti povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie (viz kopie doručenky na čl. 52 spisu městského soudu) a měl si proto být vědom, že původní platnost povolení k přechodnému pobytu zanikla. Navíc stěžovateli bylo známo, že mu byl povolen přechodný pobyt v důsledku uzavření manželství s občankou Evropské unie. Manželství ale bylo 27. 8. 2015 pravomocně rozvedeno; po tomto datu již stěžovatel nebyl rodinným příslušníkem občana Evropské unie, pročež mu ani nemohl svědčit původní pobytový titul.

[16] Ke kasační námitce, podle které nebylo stěžovateli umožněno, aby byl při úkonech správního řízení přítomen jeho zástupce, Nejvyšší správní soud uvádí, že právo na právní pomoc není absolutní, naopak jej lze realizovat pouze při splnění zákonem stanovených podmínek; ve správním řízení pak za podmínek uvedených v § 33 odst. 1 s. ř. Podle citovaného ustanovení se zmocnění ve správním řízení prokazuje plnou mocí, která musí mít písemnou formu, pokud není udělena ústně do protokolu. V souzeném případě stěžovatel 7. 2. 2018 udělil plnou moc JUDr. Pantazopoulosovi, advokátovi, do správního spisu byla tato plná moc založena 12. 2. 2018 spolu s odvoláním. V protokolu o výslechu stěžovatele ze 7. 2. 2018 je zaznamenáno, že stěžovatel na otázku: „*Žádáte, aby Vás v rámci tohoto řízení zastupoval právní zástupce, a žádáte jeho přítomnost?*“ odpověděl: „*Ne, nežádám.*“ Stěžovateli v nyní souzeném případě nic nebránilo učinit kvalifikovaný,

zákonem vyžadovaný projev vůle a udělit před svým výslechem plnou moc písemně či ústně do protokolu zvolenému zástupci, přál-li si být zastoupen. Protože tak neučinil, není kasační námitka důvodná.

[17] Kasační námitka o přítomnosti tlumočníka, který není zapsán v seznamu soudních tlumočníků, při výslechu stěžovatele, není projednatelná. Stěžovatel jí totiž nenapadá závěr krajského soudu, podle kterého ustanovením tlumočníka nezapsaného v seznamu soudních tlumočníků nedošlo k dotčení procesního práva stěžovatele (neboť právo na tlumočníka mu nebylo upřeno a kvalita tlumočení nebyla rozporována), ale pouze opakuje (opožděně uplatněnou) žalobní námitku. Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, čj. 6 Ads 3/2003-73). Jinými slovy, *„[u]vedení konkrétních stížních námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, čj. 8 Afs 106/2006-58).

[18] Kasační námitku, podle které ve správním spise není založena výzva k seznámení se se spisovým materiálem před vydáním rozhodnutí, stěžovatel uplatnil až v kasační stížnosti, v řízení před městským soudem ji nevznesl. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine* brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, čj. 1 Azs 34/2004-49, publ. pod č. 419/2004 Sb. NSS). Nehledě k tomu uvedená výzva se ve správním spise nachází. Stěžovatel na ni také, za přítomnosti tlumočníka, reagoval, a to tak, že se se správním spisem seznámil a k podkladům se nechce vyjadřovat ani navrhnout jejich doplnění.

[19] Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť po provedení nezbytných procesních úkonů přistoupil k bezodkladnému projednání a rozhodnutí věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nedůvodnou kasační stížnost Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. srpna 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu